

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาภาษาถิ่น เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่กำลังเป็นที่สนใจของนักภาษาศาสตร์ในปัจจุบัน เพราะจากการศึกษาภาษาถิ่นทำให้ได้รับประโยชน์หลายประการ เช่น ทำให้ทราบถึงข้อแตกต่างของภาษาถิ่นหนึ่งกับอีกถิ่นหนึ่ง ในเรื่องของเสียงอันได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ รวมทั้งทราบถึงลักษณะศัพท์ และโครงสร้างของประโยคของภาษาถิ่น การศึกษาภาษาถิ่นบางลักษณะ อาจทำให้ทราบลักษณะการกระจายของคำศัพท์ในพื้นที่หนึ่ง รวมถึงการสามารถกำหนด เส้นแนวแบ่ง เขตภาษาถิ่นหรือภาษาถิ่นย่อยได้อีกด้วย การได้รวบรวมคำศัพท์ของภาษาถิ่นไว้ในรูปของ พจนานุกรม หรืออภิธานศัพท์ ก็นับว่าเป็นการอนุรักษ์ และคงไว้ซึ่งลักษณะศัพท์ของภาษาถิ่นหนึ่ง ณ เวลานั้น นอกจากนั้นการศึกษาภาษาถิ่นอาจทำให้รู้และเข้าใจศัพท์ หรือลักษณะบางอย่างของภาษาถิ่น เป็นหลักฐานสำคัญที่จะนำไปสู่การอธิบาย เรื่องประวัติหรือกระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาดังเดิมได้ สำหรับในภาษาไทยนั้นได้มีผู้สนใจศึกษาภาษาถิ่นกันมากพอสมควร โดยแต่ละท่านก็มุ่งสนใจศึกษาไปในแง่มุมต่าง ๆ เช่น สนใจศึกษาระบบเสียงทั้งระบบหรือส่วนใด ส่วนหนึ่งของระบบเสียง* โดยอาจจะศึกษาภาษาถิ่นที่ใช้พูดในที่แห่งเดียวหรือในที่หลายแห่ง และอาจใช้ข้อมูลจากผู้บอกภาษา 1 คน เป็นหลัก หรือใช้วิธีเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาหลายคน งานวิจัยในด้านระบบเสียงในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ได้แก่ อรพิมพ์ นุญอาภา (2512), วิไลวรรณ คำรักษ์ (2512), วิรุฬห์รักษ์ โฉนจัน (2513) สมจิต ปิยะธรรม (2514), C. Court (2515), วรนุช พันธพงศ์ (2519), พิศศรี แจ้งไพโร (2520), ชลิดา รินทร์พรหม (2520), ไสว เรื่องวิเศษ (2520), สุวิมล ธรรมธวัช (2521), อีระพันธ์ เหลืองทองคำและคณะ (2521), สมพงษ์ วิทยศศักดิ์พันธ์ (2522), วรณา พุฒอินกุล (2522)

* ดูรายละเอียดจาก ม.ร.ว. กัลยา ดิงศรัทีย (2526: 474-476)

ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภทิพย์ (2523), จริญญา สมนิก (2525), ลอรัตน์ รัตนติลก ณ ภูเก็ต (2526) นอกจากนี้ยังมีผู้สนใจศึกษาคำศัพท์ โดยอาจจะมุ่งศึกษาการกระจายคำศัพท์ในบริเวณหนึ่งจังหวัดหรือหลายจังหวัด หรือศึกษาเพื่อหาแนวแม่่งเขตภาษาถิ่นหรือภาษาถิ่นย่อย ผลการศึกษาทางด้านนี้ได้แก่ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2524), จริญญา บุญพันธ์ (2524), วันทนี พันธ์ชาติ (2524), เจริญวิทย์ ธรรมประดิษฐ์ (2524), วารี วิสกุล (2526), เกศมณี เทพวัลย์ (2526), วรณพร ทองมาก (2526), วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2527) อีกแง่มุมมองหนึ่งของการศึกษาภาษาไทยถิ่นซึ่งมีผู้ทำการศึกษาไม่มากนักคือการศึกษาทางด้าน วากยสัมพันธ์ งานค้นคว้าวิจัยด้านนี้ ได้แก่ สมศักดิ์ ทองงอก (2520), เปรมจิต ชนระวงศ์ (2523) เป็นต้น

สำหรับภาษาถิ่นสงขลานั้นได้มีผู้ค้นคว้าวิจัยไว้ทั้งทางด้านเสียงและด้านไวยากรณ์ แต่การศึกษาทางด้านไวยากรณ์กล่าวได้ว่ายังมีอยู่น้อย ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลา ซึ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้พูดกันบริเวณจังหวัดสงขลานั้น อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือกลุ่มที่เป็นคำเดี่ยว และกลุ่มที่เป็นคำซ้ำพยางค์* ผู้วิจัยมีความสนใจกลุ่มที่เป็นคำซ้ำพยางค์ ทั้งนี้เพราะได้สังเกตเห็นว่ากลุ่มคำดังกล่าวมีคำศัพท์ที่แตกต่างออกไปจากภาษาไทยถิ่นอื่นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งยังมีลักษณะอื่น ๆ ที่น่าสนใจอีกมาก ดังจะนำมาแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างดังนี้คือ

ก. ลักษณะคำศัพท์ที่ต่างออกไปจากภาษาไทยถิ่นอื่น

เมื่อศึกษารูปศัพท์แล้วทำให้มองเห็นว่า ภาษาสงขลาใช้คำศัพท์บางคำแตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นอื่น ** เช่น

	สงขลา	กรุงเทพ
กริยาวิเศษณ์ :	นคนด	พับพับ (ลักษณะตัวสั้นเมื่อหนาวมาก ๆ)
ตัวอย่างประโยค :	น้องโดนฝนเย็นลั่นนคนด	

* ดูคำจำกัดความในบทที่ 2 หน้า 12

** ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภทิพย์ ได้อธิบายว่าภาษาไทยถิ่นในัจจุบันสามารถจำแนกได้เป็น 4 ภาษาย่อย ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นใต้ (ดูรายละเอียดจาก : ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภทิพย์ 2526 : 472-473)

	สงขลา	กรุงเทพ	อีสาน
กริยาวิเศษณ์ :	ไฮไฮ	ตุตุ	คิงคิง (กลิ้งเทมึ้นชวนอาเจียน)
ตัวอย่างประโยค :	ชากไก่ค้าย เทมึ้นไฮไฮ		
	สงขลา	กรุงเทพ	
คุณศัพท์ :	บ๊ดบ๊ด	ชุกชุน	(อยู่ไม่นิ่ง เหมือนลิง)
ตัวอย่างประโยค :	เด็กบ๊ดบ๊ดถูกตี		

ข. ลักษณะ เฉพาะของการเกิดคู่กันของคำ (Collocation)

เมื่อสังเกตการเกิดของคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์คู่กับคำหลักที่มันไปขยายในภาษาสงขลา ทำให้มองเห็นว่าบางครั้ง เราอาจจะทราบความหมายที่แท้จริงของคำขยายนี้ได้จากคำหลักที่มันไปขยาย กล่าวคือ คำหลักกับคำขยายมีเงื่อนไขทางด้านความหมาย ในลักษณะการ เกิดร่วมกันน่าจะทำการศึกษา ซึ่งการเกิดคู่กันนี้เจ้าของภาษาเท่านั้นที่จะทำนายได้ว่าคำหลักใดจะเกิดกับคำขยายใด เช่น คำขยาย "แหวังแหวัง" จะเกิดคู่กับ คำหลัก "แดง" เท่านั้น เป็น

แดงแหวังแหวัง

ตัวอย่างประโยค : เด็กคนนั้นใส่เสื้อแดงแหวังแหวัง (แดงแจ๊ดแจ๊ด)

คำขยาย "แจ๊กแจ๊ก" จะเกิดคู่กับคำหลัก เช่น "เปียก" "เนียน"
(แหล่งละ เอียดอย่างลักษณะคนถูรถทับ) เป็น

เปียกแจ๊กแจ๊ก

เนียนแจ๊กแจ๊ก

ตัวอย่างประโยค : ผนตกคิน เปียกแจ๊กแจ๊ก (แะะมาก)

หมาถูรถทับ เนียนแจ๊กแจ๊ก (แหล่งละ เอียดไม่ขี้นคี่)

ค. คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำซ้ำในภาษาสงขลาทำหน้าที่ต่าง ๆ ในแง่ความหมาย

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำซ้ำในภาษาสงขลา นั้น เมื่อไปขยายคำกริยาที่เป็นคำกริยาคงสภาพ (States) จะเป็นตัวเน้นความ (Intensifiers)

ของคำกริยาหรือคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ ให้มีความหมายแรงขึ้นกว่าเดิม เช่น

แข็งขกขก (แข็งมาก)

นวนวอดแวด (นึ้มมาก)

ลั่นหลดตุค (ลั่นมาก)

จากตัวอย่างคำที่ยกมาข้างบนนี้จะเห็นได้ชัด เจนว่า คำขยาย "ขกขก, วอดแวด" และ "หลดตุค" เป็นส่วนที่เข้ามาเพิ่มค่าของความหมายในคำหลักให้มีมากกว่าเดิม แต่ไม่ได้ให้ความหมายที่แตกต่างออกไปเพิ่ม เดิมขึ้นเลย

อย่างไรก็ตาม ถ้าคำกริยาวิเศษณ์ไปขยายคำกริยาอาการหรือการกระทำ (Actions) มักจะบ่งลักษณะเฉพาะเจาะจงของอาการของคำกริยานั้น ๆ ทำให้มีใจความกระจ่างชัดยิ่งขึ้นกว่าเดิม เช่น

เดินฮอบแฮบ (เดินด้วยก้าวแคบ ๆ ช้า ๆ)

เดินโฮ่งฮ้าง (อาการเดินของคนสูงใหญ่ ก้าวยาว ๆ)

เดินบ็องบั้ง (เดินด้วยอาการหยาบ ลงเท้าตึงตัง)

จะเห็นว่าคำขยายที่ยกมาข้างต้นนี้เป็นตัวให้ความหมายใหม่ที่เฉพาะเจาะจงให้กับคำกริยา "เดิน" เพื่อบรรยายลักษณะของอาการ : เดินว่า เดินด้วยท่าทางอย่างไร

คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำซ้ำยังให้ความหมายในรายละเอียดต่าง ๆ อีก เช่น

1. แสดงพจน์ : นิ่งหัวขุกขิก (นึ่งอยู่มากมายมองดู เห็นหัวระ เกะระกะ)
- : นิ่งหัวเหมาะเหมาะ (นึ่งอยู่มากมายมองดูหัวสลอน)
- : ฐไปลก เปลก (รุมมากมายระ เกะระกะอย่างรุกกระสุน)
2. แสดงสั้นยาว-ไกลใกล้ : แค้แหญ็กแหญ็ก (ใกล้นิดเดียว)
- : นุ่งผ้าหลมคุม (นุ่งผ้ายาวมากดู เทอะทะ)
- : ไปหลิบหลิบ (ไปเสียไกลลิบ)

3. แสดงรูปพรรณสัณฐาน : อยู่มีอนช้อน (รูปร่างอ้วนมาก)
 : อยู่กึ่งกร้าว (รูปร่างผอมมาก)
 : อยู่โง่งฮ้าง (รูปร่างสูงใหญ่)

ง. ลักษณะโครงสร้างของคำ

คำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลามีทั้งคำที่แยกพยางค์ได้ และคำที่แยกพยางค์ไม่ได้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามีคำซ้ำพยางค์กลุ่มหนึ่งซึ่งมีลักษณะพิเศษที่อาจจัด เป็นกลุ่มใหญ่ได้ คำซ้ำพยางค์กลุ่มดังกล่าวนี้เป็นคำที่ไม่สามารถแยกออกเป็น 2 ส่วนได้ ถ้าแยกออกแล้วจะไม่เป็นคำ เช่น

ออกแอด	(บอบบาง เจ็บป่วยง่าย)
หลาวหลาว	(ชุ่มช้ำ)
แซ็ดแซ็ด	(ตื่นพราด ๆ)
กล็องกล็อง	(ทำพอ เมาะ ๆ ทำแต่พอได้การ)
โง่งฮ้าง	(สูงใหญ่)
กึ่งกึ่ง	(เร่รอน ว่องไว)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยัง เห็นว่าคำซ้ำพยางค์เหล่านี้จะมีแบบการซ้ำทางเสียงและแบบทางเสียงดังกล่าวนี้ น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับความหมายด้วย :

จากการสังเกตคำในภาษาสงขลาพบว่ามีการใช้คำซ้ำที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์อยู่มากซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของภาษาไทยถิ่นใต้ ดังที่วีเชียร ณ นคร (2521 : 91-102) ได้กล่าวว่า "คำวิเศษณ์ในภาษาถิ่นมักใช้ได้ทั้งแสดงชั้นตอนของความหมายหรือลักษณะวิเศษณ์นั้น ผู้เขียน เข้าใจว่ามีมากกว่าภาษาไทยกลาง เสียอีก..." จากการสังเกตลักษณะต่าง ๆ ของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาดังกล่าวแล้วข้างต้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่มีผู้ศึกษามาก่อน ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษา คำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาในเรื่องรูปและความหมายของคำ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลา และจัดกลุ่มตามลักษณะ โครงสร้างทางเสียง

2. เพื่อศึกษาความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษา
ภาษาสงขลาและจัดกลุ่มตามความหมาย

สมมุติฐานของการวิจัย

1. คำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาสามารถจัดกลุ่ม
โดยใช้เกณฑ์ทางเสียงได้

2. ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลัก จะสามารถกำหนดได้จาก
เกิดคู่กับคำหลักที่มันไปขยาย

3. หน่วยซ้ำในคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ชนิดที่มีหน่วยหลัก
จะเป็นตัวที่เพิ่มค่าของความหมายให้กับหน่วยหลักนั้น

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาคำซ้ำพยางค์เฉพาะที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์และ
คำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลา เท่านั้น ข้อมูลที่นำมาศึกษาจะเป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็น
คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์อยู่แต่เดิมเท่านั้น โดยจะไม่ศึกษาคำซ้ำพยางค์
ซึ่งมีหน่วยหลัก
ที่ทำหน้าที่เป็นคำในหมวดอื่นที่ไม่ใช่คำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

ข้อสอบหุหมุ

คำ "หุหมุ" เป็นคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งเกิดจากการซ้ำคำ "หุ" ซึ่งมีหน้าที่เป็นคำนาม
ลักษณะเช่นนี้จะไม่ถือว่าอยู่ในขอบเขตของการศึกษา

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

จะดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้ คือ

1. สืบค้นเอกสาร หนังสือ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับคำวิเศษณ์และคำซ้ำพยางค์
2. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้สัทอักษรสากลแทนเสียงจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้
 - ก. จากพจนานุกรมหรืออภิปธานศัพท์
 - ข. จากเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
 - ค. จากการพูดคุยกับผู้ใช้ภาษาสงขลา
 - ง. จากผู้วิจัยเองซึ่งเป็นผู้พูดภาษาสงขลาโดยกำเนิด

3. นำข้อมูลที่ได้ไปทดสอบกับผู้พูดภาษาสงขลาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเที่ยงตรง
4. กรอกข้อมูลลงในบัตรคำ บัตรคำละ 1 ข้อมูล พร้อมทั้งให้ความหมายเป็นภาษาไทยถิ่นกลาง และให้ตัวอย่างการเกิดของคำในประโยค
5. นำข้อมูลทั้งหมดไปศึกษาโครงสร้างทางเสียงในลักษณะ เปรียบ เทียบระหว่าง พยางค์ภายในคำโดยจะศึกษาอย่างละเอียดในเรื่อง พยัญชนะต้น สระวรรณยุกต์ และพยัญชนะท้าย แล้วจำแนกกลุ่มตามลักษณะโครงสร้างทางเสียง
6. นำข้อมูลไปศึกษาความหมาย แล้วจำแนกกลุ่มตามความหมาย
7. สรุปผลการวิจัย ให้ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบ เรื่องรูปคำและความหมายของคำซ้ำพยางค์ ที่เป็นคำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลา
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มคำประเภทอื่น
3. การศึกษานี้จะมีส่วนทำให้เกิดประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาภาษาถิ่นในแนวการศึกษาเปรียบเทียบ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

รูป	หมายถึงเสียง โครงสร้างทางเสียงของคำและรูปแบบทางเสียง
โครงสร้างทางเสียงของคำ	หมายถึงจำนวนพยางค์ที่ประกอบขึ้นเป็นคำซ้ำพยางค์ เช่น <u>โหม่งผาง</u> จัดเป็นคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงสองพยางค์
รูปแบบทางเสียง	หมายถึงการเกิด เป็นปฏิภาคกันระหว่างเสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ต่าง ๆ ของคำซ้ำพยางค์ เช่น รูปแบบทางเสียง u-i หมายถึงกรณีที่มีเสียงสระ u เกิดในพยางค์ที่ 1 และสระ i เกิดในพยางค์ที่ 2 เป็นต้น รูปแบบทางเสียงดังกล่าวนี้ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กับความหมายด้วย เช่น รูปแบบ u-i บ่งความหมายถึงขนาดเล็กของวัตถุ

โครงสร้าง(ทางเสียง)ของพยางค์ มีความหมาย 2 อย่างคือ

- 1) หมายถึง การประกอบ เป็นพยางค์ขององค์ประกอบซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เช่น CV^T หรือ CV^C ถือว่าเป็น โครงสร้างของพยางค์ 2 แบบ
 - 2) หมายถึง เสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ หรือการลงเสียงหนัก-เบา ที่ทำหน้าที่เป็นองค์ประกอบของ โครงสร้างของพยางค์ตามความหมายแรก
- หน่วยหลัก** หมายถึง หน่วยหรือพยางค์ที่อาจปรากฏเดี่ยว ๆ หรืออาจปรากฏ ร่วมกับหน่วยอื่นในคำซ้ำพยางค์ก็ได้ เช่น เป็น แห้ว ในตัวอย่าง แดงแห้ว หรือเป็น แห้วแห้ว ในตัวอย่าง แดงแห้วแห้ว หน่วยที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่าง เหล่านี้ถือว่าเป็น หน่วยหลัก
- หน่วยซ้ำ** หมายถึง หน่วยหรือพยางค์ภายในคำซ้ำพยางค์ที่มีการซ้ำเสียง ของหน่วยหลักตั้งแต่ 1 ครั้งขึ้นไป หน่วยซ้ำจะมีโครงสร้าง ของพยางค์เหมือนหน่วยหลักทุกประการ หรือเหมือนเพียงบางส่วน ก็ได้ หน่วยซ้ำจะไม่สามารถปรากฏเดี่ยวได้เลย
- คำหลัก** หมายถึง คำนามหรือคำกริยา ที่มีคำคุณศัพท์ หรือคำกริยาวิเศษณ์ มาขยาย ในนามวลีหรือกริยาวลีตามลำดับ ตัวอย่าง

	คำหลัก	คำขยาย	
นามวลี	khon ⁵	chaŋ ⁵ kai ⁴	(คนคือ คน เกเร)
กริยาวลี	tɲam ⁵	sok ¹ sek ¹	(ทำอย่างไม่เต็มกำลัง ทำเล่น ๆ)

คำคุณศัพท์

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่ขยายคำนามในนามวลี ตัวอย่าง

คำคุณศัพท์ mɔŋ¹ mɛŋ¹ (เหมือน ผุ่นจับ)

ขยายคำนามในนามวลี lo:p⁶ mɔŋ¹ mɛŋ¹ (รูปที่เหมือนผุ่น)

คำกริยาวิเศษณ์

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาหรือคำกริยาวิเศษณ์ด้วยกัน
ในกริยาวลี ตัวอย่าง

คำกริยาวิเศษณ์ bap³ bɛp³ (มีอาการร้อนแรง)

ขยายคำกริยาในกริยาวลี cɛp³ bap³ bap³ (ป่วยมีอาการร้อนแรง)

คำกริยาวิเศษณ์ plia?⁴ 'pli:a?⁴ (มีลักษณะดิ่ง)

ขยายคำกริยาวิเศษณ์ในกริยาวลี phɔ:k² tɪŋ³ plia?⁴ 'pli:a?⁴

(ดิ่งมาก)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะในภาษาสงขลา

ลักษณะของเสียง		ริมฝีปาก	ฟัน-ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องเส้นเสียง
เสียงกัก	เสียงก้อง	b	d			
	เสียงไม่ก้องไม่มีลม	p	t	c	k	ʔ
	เสียงไม่ก้องมีลม	ph	th	ch	kh	
เสียงเสียดแทรก			θ,s			ɦ
เสียงนาสิก		m	n	ɲ	ŋ	ŋ̃
เสียงข้างลิ้น			l			
เสียงกึ่งสระ		w		j		

ตารางที่ 2 แสดงสัทอักษรที่ใช้แทน เสียงสระในภาษาสงขลา

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i i:	ɨ ɨ:	u u:
กลาง	e e:	ə ə:	o o:
ต่ำ	ɛ ɛ:	a a:	ɔ ɔ:

สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์

- 1 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์สูง-ขึ้น
- 2 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์สูง-ตก
- 3 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น
- 4 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์กลาง-กลาง
- 5 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์กลาง-ตก
- 6 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ต่ำ
- 7 หมายถึง สัญลักษณ์ที่ใช้แทน เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ตก